

съ редовна турска войска и башибозукъ. Гжстъ облакъ димъ се издигналъ надъ осждената на смъртъ Перушица. Кучета, кокошки, говеда бѣгали изъ селото като луди и надавали викъ. А куршумитѣ свирѣли отъ всички страни.

Воеводитѣ непреставали да насърдчаватъ възстанниците, но и турцитѣ все повече настѣпвали. Затворенитѣ възстанници въ черквата „Св. Атанасъ“, която била на открито, като видѣли, че не ще могатъ да стоятъ въ нея повече, пробии стената и подъ градъ отъ куршуми избѣгали и се премѣстили въ старата черква „Св. Архангелъ“. Всѣки заелъ позиция — кой на камбанарията, кой на оградата и оттамъ се сражавалъ.

Главатарѣтъ, Петъръ Боневъ, който билъ залегналъ въ единъ съседенъ дюкянъ и оттамъ стрелялъ, билъ пронизинъ съ куршумъ въ челото.

Турцитѣ премѣстили орждието въ самото село на 100 крачки отъ старата черква, препълнена съ жени и деца. Тамъ се били събрали и всички останали живи възстанници. Презъ деня турцитѣ хвърлили въ черквата повече отъ 50 снаряда.

Храбритѣ перушенски герои разбрали, че мжно ще могатъ да удържатъ, затова тѣ пратили една стара жена при пашата да му обади, че искатъ да се предадатъ. Бабата се върнала съ писмо отъ него, въ което се казвало, че той е съгласенъ да ги пощади, ако сложатъ оржие. Тя сама натоварила единъ човалъ съ пушки и тръгнала да го носи на пашата. Но още при черковнитѣ порти била вѣроломно убита отъ турцитѣ. Възстанниците, като видѣли измамата, спуснали се и си прибрали оржието отъ торбата на убитата баба и решили да продължатъ борбата до край.

Башибозукътъ и черкезитѣ приближавали все поблизо до черквата. Тѣ крещѣли и викали до небето и нападали отчаяно, а орждието продължавало да стреля въ черковнитѣ стени. Единъ отъ храбритѣ защитници на черквата, разяренъ, съ ножъ въ уста и съ запрегната пушка въ ржка, излѣзълъ извънъ черковната ограда и се спусналъ върху турцитѣ, като почналъ да стреля, а следъ това и да сѣче съ ножа си. Из-